

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΔΥΟ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ**

25/6/1992

Α. Για τον ρόλο και την εμπλοκή των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον πόλεμο της τ. Γιουγκοσλαβίας.

Β. Για τον ρόλο της Σερβίας σ' αυτόν τον πόλεμο και κυρίως · για την σχέση της με τις επιθετικές επιλογές της Ελληνικής κυβέρνησης απέναντι στην Γιουγκοσλαβική Μακεδονία και στην Αλβανία.

A1: Η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην τ. Γιουγκοσλαβία - και στα Βαλκάνια γενικότερα - δεν αρχίζει με την επιβολή του εμπάργκο κατά της Σερβίας και την απειλή της ανάληψης στρατιωτικών πρωτοβουλιών εναντίον της. Προϋπήρξαν: η υποστήριξη των ΗΠΑ και Ρωσίας στον Μιλόσεβιτς· η ενίσχυση της Κροατίας από την Γερμανία· η συνεχιζόμενη άρνηση της ΕΟΚ να αναγνωρίσει την Δημοκρατία της Μακεδονίας και η πρωτοφανής επιμονή της να "βαφτίζει" και να ταπεινώνει έναν ολόκληρο λαό στους διαδρόμους της Ευρωπαϊκής διπλωματίας· η παρουσία Ιταλικών στρατευμάτων στην Αλβανία· οι πιέσεις της Τουρκίας - Βουλγαρίας για στρατιωτική επίθεση πολυεθνικής δύναμης κατά της Σερβίας· η επιθετική και πολεμοκάπηλη πολιτική της Ελλάδας κατά της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας.

A2: Όμως, αν και η ιμπεριαλιστική επέμβαση στα Βαλκάνια (όχι μόνο των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων αλλά και τοπικών "υποϊμπεριαλισμών") είναι συνομήλικη με τον πόλεμο στην Γιουγκοσλαβία ή και παλιότερη με άλλα χαρακτηριστικά, αναμφίβολα το τελευταίο διάστημα έχει αναβαθμιστεί εξαιρετικά και τείνει να "περάσει" τον πόλεμο σε μια άλλη φάση, πολύ αιματηρότερη και με συνέπειες που θα ξεπερνούν δραματικά τα όρια της τ. Γιουγκοσλαβίας.

A3: Οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις επιδιώκουν την επιβολή μιας "ειρήνης" στην τ. Γιουγκοσλαβία που δεν τους εξασφαλίζει απλά και μόνο την απόλυτη οικονομική και πολιτική κηδεμονία των καθεστώτων της περιοχής. Επιδιώκουν ένα νέο πολιτικό και στρατιωτικό status που, αν πραγματοποιηθεί, θα τροποποιήσει δραματικά υπέρ τους τους συσχετισμούς τόσο στην Ευρώπη όσο και στην τ. ΕΣΣΔ και στην Μ. Ανατολή.

A4: Ο "διαιτητικός" και "ειρηνευτικός" ρόλος των ΟΗΕ, NATO, ΔΕΕ κτλ., εάν μάλιστα πάρει την μορφή στρατιωτικών επιχειρήσεων κατά της Σερβίας έχει αποκλειστικά αντιδραστικά και αντεπαναστατικά χαρακτηριστικά: Θα υπερπολλαπλασιάσει τα θύματα αυτού του άδικου πολέμου· θα εμπεδώσει ακόμα δυσμενέστερους συσχετισμούς για οποιοδήποτε ριζοσπαστικό πολιτικό και κοινωνικό αγώνα στην τ. Γιουγκοσλαβία και σ' ολόκληρη την Ευρώπη· θα εντείνει (και δεν θα αποδυναμώσει όπως υποστηρίζουν ορισμένες "ευρωπαϊστικές" τάσεις του ασπισμού) τις εθνικιστικές και πολεμικές συγκρούσεις στην τ. ΕΣΣΔ και προφανώς θα καταστήσει - μεσοπρόθεσμα τουλάχιστον - αδύνατη τη χειραφέτηση του "ευρωπαϊκού τρίτου κόσμου" από τις αντιδραστικές και εθνικιστικές ηγεσίες του.

A5: Γι' αυτό είμαστε ριζικά αντίθετοι με το εμπάργκο κατά της Σερβίας και οποιαδήποτε στρατιωτική εκστρατεία εναντίον της, όπως και σε κάθε εμπλοκή, άμεση ή έμμεση, της Ελλάδας σε μια τέτοια εκστρατεία. Αλλά και για έναν ακόμη λόγο: Γιατί γνωρίζουμε ότι ο Ελληνικός "υποϊμπεριαλισμός" θα αξιοποιήσει μια τέτοια επέμβαση, πρώτο, για να προωθήσει την μετατροπή του σε οργανικό τμήμα του διεθνούς ιμπεριαλιστικού status και δεύτερο για να προωθήσει και τις δικές του επεκτατικές βλέψεις στα Βαλκάνια. Η χώρα μας είναι τμήμα διεθνών ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών σχηματισμών και όταν μιλάμε για τον ιμπεριαλισμό σχετικά με τα Βαλκάνια και την απειλή επέμβασης, θεωρούμε ότι η χώρα μας είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι του. Μια τέτοια επέμβαση θα δώσει "επιχειρήματα" και όπλα στον ελληνικό ασπισμό τόσο για να κλιμακώσει τον ταξικό πόλεμο στο εσωτερικό της χώρας, όσο και για να στραγγαλίσει γειτονικούς λαούς με πρώτον από όλους τον λαό της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

A6: Είμαστε εναντίον της εισόδου της Ελλάδας στην ΔυτικοΕυρωπαϊκή Ένωση που με ή χωρίς το άρθρο 5 θα αυξήσει την ανάμειξή μας στην μιλιταριστική ολοκλήρωση της Ευρώπης, τη συμμετοχή μας στο νέο, προετοιμαζόμενο ευρωπαϊκό στρατό και θα αναπτύξει ακόμα περισσότερο, και μάλιστα σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, τον πόλεμο του κράτους εναντίον των πολιτών.

B1: Ο Σέρβικος εθνικισμός έχει την κύρια ευθύνη για τον πόλεμο στην τ. Γιουγκοσλαβία. Είναι αυτός που πήρε τις πρωτοβουλίες διάλυσης του ομοσπονδιακού πλαισίου της Γιουγκοσλαβίας και προχώρησε σε εθνικιστικές κινητοποιήσεις και επιθετικές ενέργειες, όπως π.χ. η προσάρτηση και η κατοχή του Κόσσοβο, πολύ πριν την απόφαση αποχωρισμού της Σλοβενίας και της Κροατίας. Κυρίως όμως είναι το καθεστώς που στη συνέχεια στέρησε με τη δύναμη των όπλων το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης από τους λαούς της Κροατίας, της Σλοβενίας και της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Αυτή είναι η ποιотική διαφορά του Σέρβικου επεκτατισμού από τους άλλους αντιδραστικούς εθνικισμούς όπως του κροάτη Τούτσημαν, που προφανώς στο εσωτερικό της χώρας του δεν είναι καθόλου προοδευτικότερος ή δημοκρατικότερος από τον Μιλόσεβιτς. Οι εθνικισμοί που αναδύθηκαν τα τελευταία χρόνια και ειδικά αυτοί που έχουν προσλάβει διαστάσεις εμφυλίων-εθνικιστικών πολέμων δεν είναι όλοι της ίδιας ποιότητας, γιατί ακριβώς άλλοι από αυτούς "αντιστοιχούν" σε καταπιεζόμενα έθνη και άλλοι σε καταπιέζοντα.

B2: Ο επεκτατισμός του Μιλόσεβιτς δίνει το πρόσχημα στους μεγάλους ιμπεριαλιστές να αναβαθμίσουν την παρουσία τους στα Βαλκάνια και την δυνατότητα σε "μικρούς ιμπεριαλιστές" όπως το ελληνικό κράτος να αναπτύσει επιθετικές πρωτοβουλίες απέναντι στην Γιουγκοσλαβική Μακεδονία και την Αλβανία. Επιπλέον ο Σέρβικος μιλιταρισμός και επεκτατισμός, με τον "σερβικό τρόπο" που δημιουργεί στους άλλους λαούς των Βαλκανίων (και κυρίως στα πιο αδύνατα κομμάτια της πρώην Γιουγκοσλαβίας όπως Βόσνιοι, Κόσσοβάροι και Μακεδόνες) δημιουργεί πολλαπλές συνέπειες:

α) Σπρώχνει τους αδύναμους λαούς σε αναζήτηση "προστατών" στο κλαμπ των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

β) Δυναμώνει και περιπλέκει όλο το πάζλ των εθνικισμών.

γ) Νομιμοποιεί όχι μόνο την ιμπεριαλιστική διείσδυση αλλά και τις αγοραίες και τις αντικομμουνιστικές αξίες, δυσχεραίνοντας αφάνταστα την χειραφέτηση των κοινωνικών αντιπολιτεύσεων από τον εθνικισμό και εντείνοντας τις συγχύσεις τους για τον ρόλο του ιμπεριαλισμού, της αγοράς κτλ.

B3: Στην Ελλάδα μια αντιεθνικιστική - αντιπολεμική (επομένως και αντιιμπεριαλιστική) πολιτική όχι μόνο δεν μπορεί να περιορίζεται στον αγώνα ενάντια στην επέμβαση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στη Βοσνία και στη Σερβία αλλά πρέπει να στρέφεται κύρια ενάντια στον ελληνικό σοβινισμό που το ένα βασικό του συστατικό είναι η συμμαχία του με το σερβικό επεκτατισμό και το άλλο η άδικη επιθετική του πολιτική απέναντι στην Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Γι' αυτό η πολιτική μας:

α) Πρέπει να καταγγέλει τον σέρβικο επεκτατισμό εναντίων των άλλων δημοκρατιών της πρώην Γιουγκοσλαβίας και - κυρίως - να εναντιώνεται στη στρατηγική συμμαχία αυτού του επεκτατισμού με τον ελληνικό εθνικισμό και επεκτατισμό απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και την Αλβανία.

β) Πρέπει να καταγγέλλει τις επεκτατικές ορέξεις και τα οράματα της Μεγάλης Σερβίας, της Μεγάλης Ελλάδας, της Μεγάλης Βουλγαρίας και ειδικότερα την επέμβαση της Σερβίας στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, τη σερβική στρατιωτική κατοχή του Κόσσοβο, τα διαμελιστικά σχέδια κατά της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας.

Αλλιώς είναι μια "ελλειπής" και συντηρητική πολιτική ως προς το εσωτερικό μέτωπο, ανίκανη να συνδεθεί με τα όποια αντιπολεμικά, ριζοσπαστικά κινήματα αναπτύσσονται στην τ. Γιουγκοσλαβία και μπορεί να γίνει - όπως πχ. στην περίπτωση της Μακεδονίας και του Κόσσοβο - μια αντιδραστική και φιλοαστική πολιτική.

B4: Γι' αυτό απαιτούμε την άμεση αποχώρηση του Σέρβικου στρατού και όλων των ξένων δυνάμεων από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, και εναντιωνόμαστε στην πολιτική "μη αναγνώρισης" και διάλυσης που ακολουθεί το ελληνικό κράτος απέναντι στην Γιουγκοσλαβική Μακεδονία.

B5: (ως συμπληρωματική διευκρίνιση ...): Διακηρύξαμε - και σωστά - ότι πίσω από κάθε εθνικισμό κρύβεται κι ένας πόλεμος. Διακηρύσσουμε - και σωστά - την εναντίωσή μας στην ιμπεριαλιστική επέμβαση. Γνωρίζουμε τις άπειρες διαπλοκές και την ανάμειξη πολλών δυνάμεων και παραγόντων στην γιουγκοσλαβική κρίση. Όμως μέσα από όλα αυτά, τα δικαιώματα το δράμα, η εξαθλίωση και οι ανάγκες των λαών συνεχίζουν να υπάρχουν. Έτσι πρέπει μέσα από όλα αυτά να υπάρξει και η δική μας αλληλεγγύη, ειδικά στα πιο δοκιμαζόμενα κομμάτια των Βαλκανικών λαών: στους Αλβανούς, στους Βόσνιους, στους Μακεδόνες. Η "ριζοσπαστική" αδιαφορία απέναντι στα δεινά και τις ταπεινώσεις που υφίστανται αυτοί οι λαοί, εν ονόματι του ότι στις πλάτες τους "παίζουν" διάφοροι "προστάτες" ιμπεριαλιστές, είναι "ριζοσπαστικός ρατσισμός" απέναντι στους λαούς. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που είναι ρατσισμός και η μη υπεράσπιση των μειονοτήτων (και για την Ελλάδα των σλαβομακεδόνων, τούρκων, πομάκων, και τσιγγάνων) εν ονόματι του κινδύνου να μετατραπούν σε "στρατηγικές μειονότητες" αντιπάλων εθνικισμών.